

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvořem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah! Rovněž, pokud čtete nějaký příběh, který se tváří „výchovně“ nebo jako „vzdělávací“, vezměte prosím na vědomí, že může obsahovat chybné informace, jakkoli je píšu dle svého nejlepšího vědomí, svědomí a znalostí.

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoli zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henryš

Část 2. - Kdo jsou hasiči, jak ohlašovat mimořádnou událost

(U Spejblů doma. Je k večeru. Spejbl, Hurvíněk a Mánička se snaží naladit televizi na zanedlouho vysílané zprávy)

- Spejbl: Tak co Hurvínku? Jak to vypadá? (Volá Spejbl máchající s televizní anténou v okně v ložnici, Hurvíněk se neozývá). Hurvajz, slyšíš? Hurvínku? Kde jsi? Hurvajz?
- Mánička: Prosím, Hurvíněk nemůže odpovědět, protože sedí ve spíži na stoličce, pane Spejble. (odpoví Mánička).
- Spejbl: Co prosím?
- Mánička: Že Hurvíněk nemůže odpovědět, protože sedí ve spíži na stoličce. Tak ani nevidí a neslyší na televizi!
- Spejbl: (Přichází za Máničkou do obývacího pokoje) No, že nevidí na televizi, to bych ještě chápal, ale co prosím tě znamená, že na ni neslyší?
- Mánička: Já myslela jako, že nic a nikoho v té spíži nevidí, ani neslyší, a jak jste se ptal na to, jak to vypadá, tak se mi to nějak popletlo.
- Spejbl: Trošičku ano. Ale to nevadí. Radši mi řekni, proč tam vůbec sedí?
- Mánička: Kdo pane Spejble?
- Spejbl: Kdo, kdo? Hurvíněk přeci?
- Mánička: A kde?
- Spejbl: Co kde?
- Mánička: Kde Hurvíněk sedí?
- Spejbl: Ve spíži přeci, na tom štokrdletí, tedy poličce, vlastně stoličce!
- Mánička: A proč tam sedí pane Spejble?
- Spejbl: Šmankote, to se ptám přeci já tebe.
- Mánička: Ahá, vy chcete vědět proč tam sedí, na té poličce, tedy stoličce, v té spíži, Hurvíněk?
- Spejbl: Ano!
- Mánička: To proto jak jste zjistil, že když někdo sedí na té stoličce ve spíži, tak to nějak ruší to rušení, co ruší televizi, že vám ty zprávy pak šly naladit lépe.
- Spejbl: Jo tak. To je hezké, ale pak přeci nemůže kontrolovat, jestli jsem to naladil, žano.
- Mánička: Jste se měl zeptat mě, pane Spejble!
- Spejbl: Když já nevěděl, že ty jsi tady a Hurvíněk na poličce, ehm, stoličce, a ještě ve spíži. Jak jsem nemohl vědět že ty jsi tady a Hurvíněk tam, když já jsem tuhle, s tou, tou... v ruce.
- Mánička: Anténou!
- Spejbl: Co je s anténou?
- Mánička: Že jste ji měl v ruce, jste řekl jenom s tou, s tou...v ruce a pak nic.
- Spejbl: Aha, správně, s anténou! Děkuji Máničko. Ale počkat, to je mi nějaké podezřelé, že Hurvínkovi vůbec nevadí, sedět v té spíži, sám a bez televize. Radši ho tam zajdu zkontrolovat...
- Mánička: Mě to také přišlo nějaké divné pane Spejble, ale jen na první pohled, tedy poslech, když mi to říkal.
- Spejbl: (Spejbl jde do spíže a je slyšet jak otvírá dveře)
Á heleme se koukejme, já myslel že tu máme myši a to ty mi tu zatím ujídáš moje sýrové copánky! To se nedivím, že neslyšíš nikoho nic. Tak hybaj odsud. Ten co máš v puse ještě dojez, ale chraň tě ruka páně, jestli vezmeš nějaký další!
- Hurvíněk: (Dožvývá sýrový copánek co ještě nesnědl a odejde do obývacího pokoje) Koukám, že jste toho ještě moc nenaladili tatí.
- Spejbl: A jak bychom také mohli, když tady na tebe volám, jaký je obraz, žano a ty zatím ve spíži a v pokoji nikdo, tedy Mánička, žano a copánky. Zkusíme to teď znova, takže ...

Hurvínek: A neměl bych raději sedět ve spíži na té stoličce, víš, kvůli tomu rušení, jak to pomáhá aby ...

Spejbl: Žádné takové. Jestli tě tam ještě nachytám, jak mi ujídáš copánky, tak tu vyvolám takové rušení, že nepůjde televize v celém baráku.
(Najednou se ozve zvenčí houkání hasičských aut)

Mánička: Co to je?

Hurvínek: Odkud to jde?

Spejbl: Z ložnice!

Hurvínek: Z ložnice?

Mánička: Od kdy vám houká ložnice, pane Spejble?

Spejbl: Od té doby, co jsem tam otevřel okno, kvůli ladění té televize Máničko! Ovšem že ty sirény nehoukají přímo v naší ložnici, ale jsou slyšet z otevřeného okna v ložnici, žano.

Mánička: A komu patří pane Spejble?

Spejbl: Nejspíš záchrance, hasičům nebo policistům. Dnes už se v těch sirénách bohužel nedá moc vyznat. A nedělejte děti, jako by jste takové sirény nikdy neslyšeli. Vždyť nám kvílejí pod okny téměř denně.

Mánička: Slyšela, pane Spejble, ale tyhle ještě ne.

Hurvínek: Počkej Máni, já se podívám z okna. To vypadá, že je to někde blízko, třeba něco uvidím.
(Odejde k oknu v ložnici)

Mánička: Už něco vidíš?

Hurvínek: Ještě ne ... pořád nic, kromě lidí na ulici. A hele, tihle dva tu byli i včera ... počkat ... (pomalu se vrací do obývacího pokoje) tak hasiči to byli. Asi někde hoří.

Spejbl: Nebo také ne!

Mánička: Také to mohli být požárníci, vid'te pane Spejble?

Hurvínek: Dítka, copak je v tom nějaký rozdíl?

Mánička: Holky ve škole říkali, že požárníci zapalují a hasiči hasí...

Spejbl: Ale kdepak Máničko. Zapalují žháři, ale požárníci a hasiči jsou ti a samí lidé. Označení požárníci je jen starší výraz, ještě z dob, kdy opravdu jen hasili, tedy ničili požáry, od toho byli požár-níci.

Mánička: A proč mi tedy Gábina tvrdila, že požárníci ohně zapalují a hasiči pak hasí?

Spejbl: Ale to si jen někteří lidé začali dělat legraci, když se začalo požárníkům říkat hasiči, jako že když teď pro ně existuje dvojí označení, tak jedni mohou oheň založit, a druhí ho hned uhasit.

Hurvínek: A proč se jim neříká pořád požárníci tatí?

Spejbl: No protože teď už neplatí, že by hasiči jen hasili požáry, jako tomu bylo dřív, když se jim říkalo požárníci. Požáry už prostě nejsou jediným neštěstím, přesněji řečeno mimořádnou událostí, s kterou se musejí hasiči vypořádat, kde pomáhají.

Hurvínek: Co je to mimořádná událost?

Spejbl: Ty nevíš co je mimořádná událost?

Hurvínek: Sím nevím.

Spejbl: Vysvětli mu to prosím Máničko.

Mánička: Mimořádná událost Hurvíнку je událost, která není pořádná. Asi jako ty a nepořádek v tvém pokoji...

Spejbl: Šmankote co to plácáš? To nemá nic společného s úklidem. To by musela být nepořádná událost, žano. A ne mimořádná.

Hurvínek: A co je tedy mimořádná událost?

Spejbl: Mimořádná událost je taková, která se běžně nestává, žano. Tedy například ten požár nebo...ted' už snad dokážeš vymyslet, kde mohou hasiči ještě pomáhat?

Hurvínek: Na Vinohradech.

Spejbl: Dá snad rozum, že nemyslím kde, jako přesné místo. Zkus to ty Máničko...

Mánička: ...u ... u pana Broskvičky?
Hurvínek: ... (se chichotá) ... jasně, překládat zelí vid' ...
Spejbl: ... v potravinách samozřejmě že ne. Tam narazíte na studenty, brigádníky, žano. Já myslel dopravní nehody, při bouřkách, silném větru, povodních a tak podobně. Prostě při nějakých pohromách, ať za ně může příroda, nebo člověk, žano. Navíc abychom se do toho mohli ještě víc zamotat, ani hasič není správné označení, správně by se mělo říkat příslušník hasičského záchranného sboru.

Mánička: Záchranného?
Spejbl: No ano, protože zachraňují lidi, zvířata i majetek, tam kde je to potřeba a to nemusí být jen u požáru, jak už jsme si řekli!

Mánička: A to jsou i jiné sbory než hasičské záchranné?
Hurvínek: To víš že jsou, třeba sbor operních pěvců!
Mánička: A ty jsou také hasičské?
Spejbl: Ovšem že ano, ale místo záchrany a pomáhání začnou vždycky muzicírovat, ne? Co to zase plácáš Hurvjaz? Ale vraťme se k té otázce. Existují Máničko, i jiné, tedy než hasičské záchranné, ty, sbory. Tedy ony jsou také hasičské a také záchranné ale říká se jim jinak...

Mánička: Jak pane Spejble?
Spejbl: To bych ti hned řekl, kdybys mě nechala domluvit. Kromě hasičských záchranných sborů existují ještě dobrovolné hasičské sbory.

Hurvínek: A jaký je mezi nimi rozdíl tatí?
Spejbl: Rozdíl, rozdíl je takový, že hasičský záchranný sbor je označení pro profesionální hasiče, ti se tím živí a jsou za to placení. Kdežto v dobrovolných sborech jsou lidé, kteří to dělají dobrovolně a do práce chodí někam jinam. Ale to neznamená, že by členy dobrovolného sboru nemohli být i profesionální hasiči. Velmi často to tak i je, že profesionálové jsou ještě navíc členy dobrovolného sboru.

Hurvínek: To jsem nevěděl tatí.
Spejbl: No vidíš. Každý den se člověk učí. Já také nevěděl, že jsi ve spíži.
Mánička: A jsou i hasičky, pane Spejble?
Spejbl: Ovšem že jsou. Není je sice moc vidět u zásahů...
Mánička: U jakých zásahů?
Spejbl: No třeba u těch požárů, dopravních nehod a jak jsem o nich povídal žano, ale jsou i hasičky.

Hurvínek: A jak se může člověk stát takovým hasičem tatí?
Mánička: Nebo hasičkou?
Spejbl: No, abychom začali od začátku, tak už v dětství se můžete přihlásit do hasičského kroužku, který pořádá většina dobrovolných hasičských sborů.

Hurvínek: Vážně tatí? A co se tam dělá?
Spejbl: No všelicos rozmanitě různého, žano. Třeba se naučíte vázat různé uzle, nebo se pohybovat se v přírodě pomocí kompasu a mapy. Ale hlavně základy požární ochrany a první pomoci, které by jste měli znát a neznáte je! Také by jste se účastnili různých hasičských soutěží a určitě se také svezli v hasičských autech.

Hurvínek: A ty jsi do nějakého takového kroužku chodil tatí?
Spejbl: Já, jestli jsem chodil do kroužku, tedy hasičského?
Hurvínek: Sím ano.
Spejbl: (Chvíli mlčí)
Hurvínek: Tak chodil?
Spejbl: Ano, chodil... chodil.
Mánička: A byl jste také na těch soutěžích, jak jste říkal?
Spejbl: Ano byl.
Hurvínek: Vážně tatí. A že jsi se nikdy o tom ani nezmínil. A na kolika soutěžích jsi byl?
Spejbl: Asi na dvou.

Hurvínek: Jen na dvou? A proč jsi toho nechal?
Spejbl: Proč, proč?
Mánička: Ano, proč pane Spejble?
Spejbl: Proč? Protože mě z toho věčného bloudivění po lese vždycky kručelo v žaludku, který jsem už tak měl jako na vodě, kvůli těm kádím...

Hurvínek: Jé tatí tak ty jsi se ztratil. To musela být ostuda. (chichotá se).
Spejbl: No jen se směj. Si myslíš, že je to tak jednoduché, najít cestu jen s kompasem a s mapou? Když všichni ostatní běží jako šílení, jen už aby měli celou soutěž za sebou? To já ale ne! Já jsem si krásně prohlídl celou přírodu kolem a dokola žano, až jsem znal každý strom, kolem kterého jsem šel. Kdybych byl v tom lese teď, tak já najdu cestu i po hmatu, žano! A nepotřeboval bych na to žádné GPSky, co máte dneska.

Mánička: A pak se můžu stát i tou opravdovou hasičkou a hasit požáry, pane Spejble?
Spejbl: Ovšem že ano Máničko. Ale není to zas tak jednoduché, každý kdo se chce stát hasičkou ...

Hurvínek: ... nebo hasičem ...
Spejbl: ... ano, nebo hasičem, musí splnit přísné podmínky, jako testy fyzické zdatnosti. Pak také musíte být ve vynikajícím zdravotním stavu a projít psychopatickými testy!

Mánička: Psychopatickými testy?
Spejbl: Tedy psychologickými testy.
Hurvínek: Psychologickými testy?
Mánička: Ano Hurvíneku, aby zjistili, jestli nejsi na hlavičku. (zahihňá se Mánička).
Spejbl: No, mírně s nadsázkou řečeno.
Hurvínek: A kdybych chtěl být jenom ten dobrovolný, tak to je stejné tatí?
Spejbl: Je to podobné. Ovšem že musíš být také zdravý, nebýt na hlavičku, jak řekla Mánička a měl by jsi taky vyvíjet nějakou fyzickou aktivitu, které ve spíži, asi moc nevyvineš.

Mánička: A jak to že ti hasiči jsou vždycky připravení jet někam někomu pomoci, pane Spejble?
Spejbl: To je zajímavá otázka Máničko. Hasiči, ti profesionální, Máničko, nepracují jako ostatní lidé třeba osm, dvanáct nebo šestnáct hodin denně, ale dvacet čtyři hodin denně, protože musejí být vždy k dispozici. To je dost dlouhá doba a proto každý hasič pracuje jeden den, tedy těch dvacet čtyři hodin, pak má dva dny volny a pak jde zase do práce.

Hurvínek: A co když se něco stane v těch dvou dnech kdy mají volno tatí?
Spejbl: Dá snad rozum Hurvajz, že nemají volno všichni najednou. Někteří jsou do práce například v pondělí, jiní v úterý a další ve středu žano. Ve čtvrtek pak pracují opět ti co byli v pondělí a takhle se to střídá.

Mánička: A co ti hasiči celý den dělají, když třeba nehasí žádné požáry?
Spejbl: No, víte děti, některým lidem se zdá, že hasiči mají skvělou práci, kde se mohou, abych tak řekl „povalovat“ a koukat celý den na televizi, když zrovna někde něco nehasí nebo tak podobně. To ale není pravda.

Hurvínek: A co tedy dělají?
Spejbl: No když zrovna nic nehasí nebo nepomáhají při nějakém jiném neštěstí, tak mají různá cvičení, učí se, opravují a udržují svoji techniku, uklízejí zbrojnici a tak.

Hurvínek: Učí se?
Spejbl: No ano. Vždyť víte děti, že když se něco naučíte a pak to dlouho nepoužíváte, tak to pozapomenete, žano. Tohle si ale hasiči nemohou dovolit, proto neustále nacvičují, jako například co dělat u dopravní nehody, žano. A tak si stále udržují vědomosti a fyzickou kondici.

Mánička: To by mě nebavilo pane Spejble, učit se pořád to samé.
Spejbl: Ale oni se neučí pořád to samé Máničko. Pořád přeci vzniká něco nového, nová auta, nová bezpečnostní zařízení a hasiči se tak musejí stále trénovat a učit se i nové věci,

třeba jak postupovat při havárii auta co má airbagy a co je nemá a tak podobně.

Mánička:

Aha, to mě nenapadlo.

Spejbl:

To víte děti. Všichni se učíme celý život, ale na to ještě přijdete...

Hurvínek:

Já jsem někde slyšel, že se celý život učíme, abychom pak všechno zapomněli...

Spejbl:

To sem teď neplet', to je zase druhá strana mince. Ale dále, žano. Dále se hasiči také musí starat o hasičskou techniku, opravovat ji a udržovat stále v perfektním stavu, aby se na ni mohli spolehnout a mohli ji okamžitě použít, když bude potřeba.

Hurvínek:

O jakou techniku? Myslíš jako magnetofon?

Spejbl:

Kdepak, myslím hasičská auta, dýchací přístroje a vůbec všechny pomůcky a vybavení, které používají.

Mánička:

To jsem tedy nevěděla, že mají tak napilno, pane Spejble.

Spejbl:

Tak teď už to víš, víte, vy oba doufám. Zaregistroval jsi to Hurvínku?

Hurvínek:

Sím ano. A to všichni hasiči umí všechno tatí?

Spejbl:

Jak všechno?

Hurvínek:

No jsem viděl hasiče, tedy ve zprávách, jak třeba lezou na laně pro někoho někam, nebo takového toho v tom žlutém obleku, jak vypadal jako kosmonaut a něco tam nesl a tak, tak to musí umět všichni?

Spejbl:

To je různé děti, jsou věci, co musejí umět všichni, ale jsou i věci, které umí jen někteří. Ten je třeba lezec a leze ... dolů ... jak jsi říkal, žano. Další je zase chemik a tak podobně. Také kvůli tomu musejí tito hasiči skládat zkoušky.

Hurvínek:

Zkoušky?

Spejbl:

Ano, to je třeba jako tvoje písemka z matiky jenže těžší, žano.

Mánička:

A co když dostanou pětku, pane Spejble?

Spejble:

No, já nevím jestli dostávají známky Máničko, ale když tu zkoušku neudělají, tak už potom nesmí dělat to co dělali, dokud tu zkoušku úspěšně neudělají.

Hurvínek:

Co pak nesmí dělat? Nic, hasiče vůbec?

Spejbl:

Ale né, jen to z čeho tu zkoušku neudělali, žano. Když třeba ten hasič lezec neudělá zkoušku, tak pak nesmí lézt.

Hurvínek:

To by se mi líbilo.

Spejbl:

Co zase?

Hurvínek:

Kdybych nenapsal písemku z matiky, tak bych pak už nesměl počítat.

Spejbl:

Však ty by ses to naučil, kdybys tu písemku musel psát každý rok nebo dva, jako hasiči!

Mánička:

Oni musí psát písemku z matiky každý rok?

Spejbl:

Ale né. Tak například ten lezec, ten musí tu lezeckou zkoušku dělat každý rok nebo dva, možná každých pět let, to teď přesně nevím, prostě po nějaké době ji musí udělat znova.

Hurvínek:

A proč?

Spejbl:

Proč, proč? O čem se tady celou dobu bavíme. Proč musejí hasiči pořád trénovat, pořád se učit. Přeci aby v tom co dělají byli pořád dobří, aby nic důležitého nezapomněli. No a ty zkoušky právě ověří, že si všechny podstatné věci pamatují a umí je.

Hurvínek:

A to musí jen lezci?

Spejbl:

Ovšem že ne, všichni co dělají něco, co jiní neumí. Tedy třeba i řidiči, hasiči zdravotníci, hasiči co se vyznají v chemických látkách a tak.

Hurvínek:

Jo táák.

Spejbl:

Ano, přesně táák. Doufám že teď je vám oběma aspoň trochu jasné, co hasiči dělají?

Hurvínek:

Mě skoro určitě ano tatí.

Mánička:

Mě ale ještě o něco víc, pane Spejble.

Spejbl:

To je taky dobře.

(Chvilí je ticho)

Hurvínek: To je vážně dobře že víme, co hasiči dělají.
Spejbl: (Potvrdí) Ano, to je.
Hurvínek: Proč vlastně?
Spejbl: Přeci proto, aby jste věděli co hasiči dělají. Aby jste věděli, že když někde hoří, když se někde stane nějaká vážnější dopravní nehoda, budou povodně nebo jiné katastrofy, že můžete zavolat hasiče na pomoc.

Mánička: Vážnější nehody, pane Spejble? Jak se pozná, že už je to vážnější nehoda.
Spejbl: Ono je to...může být dosti složité Máničko, rozhodnout se, kdy zavolat hasiče a kdy ne. Kdy zavolat hasiče? Třeba když se z toho auta bude kouřit, bude tam někdo zaklíněný a tak. Samozřejmě, že nebudete volat hasiče, když si odřete lak při parkování!

Hurvínek: To pořád moc nechápu tatí.
Spejbl: No prostě vždycky, když nebudete schopni sami pomoci, tak zavoláte pomoc, ať už hasiče, záchranku nebo policii a oni se už o to postarají. A nejlépe řeknete nějakému dospělému co se stalo a ten už bude vědět koho zavolat a co dělat.

Mánička: Aha. A co když tam žádný dospělý nebude, jak pak máme zavolat, pane Spejble?
Hurvínek: To je přeci jasné, pusou přeci!
Mánička: Jak pusou, Hurvíнку?
Hurvínek: Jak asi? Jak voláš třeba na mě?
Mánička: (Volá) Na tebe volám: Hurvíнку. Tak to mám jako volat: Hasiči
Hurvínek: Samo...
Spejbl: ... zřejmě, že ne. Co to zase plácáš Hurvajz. Zavoláte pomocí telefonu.
Mánička: Mobilního?
Spejbl: Třeba.
Hurvínek: A co když ho zrovna nebudu u sebe mít?
Spejbl: Tak najdeš nejbližší telefonní budku. A když budeš někde mimo město, tak doběhneš do města k nejbližšímu domu, nebo zastavíš kolem jedoucí auto a požádáš o pomoc a zda si můžeš zavolat.

Hurvínek: To auto?
Mánička: Já jsem teda ještě žádné auto co by umělo volat nepotkala, pane Spejble.
Spejbl: Ovšem, že né auto, ale řidiče nebo ostatní lidi, co v něm pojedou.
Hurvínek: A jaké číslo?
Spejbl: Číslo?
Mánička: Jaké číslo mají hasiči?
Spejbl: To také nevíte? (Povzdechne si) Dobře, vezmeme to tedy od začátku. Vysvětlím vám, jak zavolat hasiče, policii nebo záchranku. Představte si děti, že jdete takhle po ulici a nejednou uvidíte, že tamhle hoří dům, čoudí se z okna a tak, žano.

Hurvínek: Tamhle? (Ukáže směrem co se pan Spejbl díval).
Spejbl: Dávám příklad, šmankote. Nemusí to být zrovna tamhleten dům, ale jakýkoliv. Tak co uděláte? Teď jsme o tom mluvili.

Mánička: Zavoláme z mobilního telefonu. A pokud ho nebudeme mít, najdeme telefonní budku nebo požádáme nějaké kolem jedoucí auto, tedy jeho řidiče, nebo kolem kolem jedoucího...

Hurvínek: ...Já tedy ještě kolem jedoucího chodce neviděl!
Mánička: ...Jsem se přerekla, a ty se toho hned musíš chytit vid'. Jsem myslela kolem kolem jedoucího cyklistu, aby nám pomohl.

Hurvínek: Jo ty jsi myslela jako kolem, kolem jedoucího cyklistu?
Mánička: Ano.
Spejbl: Nebo nějakého kolem jdoucího. Nejlépe dospělého, jak jsem před chvílí říkal.
Hurvínek: Pořád ale nevíme jaké číslo, tatí! Zatím jen víme, že všichni musí kolem...
Spejbl: Co kolem zase?...Ale, to číslo, žano.

Mánička: Ano, to číslo, pane Spejble.
Spejbl: Ano, to číslo. To by jste měli znát a říct mi ho bez rozmýšlení, kdybych vás jak se říká vzbudil o půlnoci ...
Hurvínek: My ho ale potřebujeme už teď tatí, ne až o půlnoci.
Spejbl: Koho zase?
Mánička: To číslo, na ty hasiče, přeci!
Spejbl: Proč chcete volat hasiče?
Hurvínek: Přeci támhle hoří!
Spejbl: Šmankote, ono někde hoří? Tak to honem, musíme zavolat hasiče!
Hurvínek: Ale jaké číslo, tatí?
Spejbl: 150 přeci, to je jasné!
Mánička: Jak to, že je to jasné?
Spejble: Takto, žano. Prostě to tak je. A teď už se nezdržujte zbytečnými otázkami, a zavolejte ty hasiče!
Hurvínek: Proč tatí?
Spejbl: Proč, proč? Přeci jste říkali, že támhle to, hoř ...(podívá se) ... vlastně nehoří. Proč jste mi říkali, že támhle hoří, když tam nic nehoří?
Mánička: Vždyť jste nám to dával jako příklad, pane Spejble! Jako že támhle hoří, a jak bychom zavolali hasiče!
Spejbl: Aha, vidíš, to máš pravdu. Jste mě do toho celého ale zamotali. No aspoň teď už víte, že ...
Hurvínek: 150 tatí.
Spejbl: Co, 150, čeho?
Mánička: To je číslo na hasiče, pane Spejble!
Hurvínek: Ano, tatí. To jsi nevěděl. Ale to by jsi měl vědět, i kdybychom tě jaksi o půlnoci vzbudili.
Spejbl: Ano? Když ty to tak dobře všechno znáš, tak mi řekni, jaké číslo budeš volat, když budeš chtít zavolat policii a záchranku?
Hurvínek: Jsem to teď nějak pozapoměl.
Spejbl: Tak abych ti to nepřipomenul pohlavkem! Ty čísla začínají stejně jako na hasiče, jen poslední číslice je jiná!
Mánička: Tak to bude mezi 151 a 159, pane Spejble.
Spejble: No, ano. To máte nějakých osm možností, tak něco zkuste!
Hurvínek: (Jde k telefonu) No jo, ale co když tam bude někdo jiný?
Spejbl: Šmankote, ne že budeš postupně vytáčet 151 až 159 žano. Tak jsem to nemyslel. Zkuste si něco tipnout a já vám řeknu, zda jste se trefili, nebo ne!
Mánička: Tak já myslím, že by to mohlo být 154 a 158.
Spejbl: 158 jsi trefila Máničko, to je číslo na policii, ale proč zrovna 154?
Mánička: Já myslela, aby to bylo tak nějak popořadě. Nejdřív 150, pak 154 a pak 158.
Spejbl: Ah, ano. To by se lehce zapamatovalo, ale ve skutečnosti je to číslo o jedna vyšší, neboli, Hurvíнку?
Hurvínek: 153 tatí!
Spejbl: Co prosím?
Hurvínek: Vyšší, vyšší o jedna od 154 je 155.
Spejbl: No prosím. Už jsem se lekl, že tě budu muset doučovat ještě matematiku.
Hurvínek: To já taky, tatí.
Spejbl: Hele, hele nech si ty poznámky ano!
Mánička: 155 je tedy číslo na záchranou službu?
Spejbl: Ano.
Hurvínek: A jak si máme všechny ty čísla pamatovat, tatí?
Spejbl: Jak? Normálně, žano. Copak je to tak těžké, zapamatovat si tři čísla?
Hurvínek: A nebylo by nějaké společné? Co by měli všichni?

Spejbl: Vlastně ano. Málem bych na to zapomněl. Můžete zavolat také na číslo 112. To je číslo, které funguje v celé Evropě. Tam když zavoláte a řeknete, co se děje, tak oni už sami rozhodnou, zda poslat, hasiče, policii nebo záchranku, žano. Tohle číslo si také zapamtujte!

Hurvínek: (S povzdechem) A jak si máme pamatovat všechna ta čísla?

Spejbl: Jak? Normálně, žano. Copak je to tak těžké zapamatovat si čtyři čísla?

Mánička: Když mě se bude plést, jaké číslo komu patří.

Spejbl: Ale nebude...

Mánička: Ale bude!

Spejbl: Ale povídám že nebude, tak nebude. A víš proč?...

Mánička: Nevím.

Spejbl: Protože vám poradím, jak si to snadno zapamatovat, co komu patří! Číslo 112 si prostě musíte zapamatovat...

Hurvínek: Zatím to zní jednoduše tatí.

Spejbl: Hele, hele nebud' drzej. Číslo 112 si prostě musíte pamatovat, na to neznám žádnou pomůcku, která by vám s tím pomohla. Ale číslo na hasiče, 150 si zapamatujete jednoduše, podle té nuly na konci, která připomíná, no? Co vám v souvislosti s hasiči, připomene taková nula?

Hurvínek: Nula, nula mi připomíná moje kolo tatí, jak jsem se tenkrát vyboural, tak přední kolo bylo také takové jako nula, jako zmačknuté kolo...

Spejbl: Co to má společného s hasiči?

Hurvínek: Že se mi to stalo před hasičským plesem, co byl v ...

Spejbl: ... dobře, dobře! A co ty Máničko, tobě se také nic nevybaví?

Mánička: Teď zrovna ne, ale...

Hurvínek: A teď?

Mánička: Ještě pořád ne, ale cítím, že za chvíli mě to napadne...

Spejbl: Taková nula, nula, ta přeci vypadá jako rybník, z kterého hasiči čerpají vodu, kterou pak mohou hasit! To je to vodítko, to je ta pomůcka, podle které si to snadno zapamatujete!

Mánička: Teď jsem to měla na jazýčku. Kdyby jste ještě chvíli počkal, tak bych to hned řekla, že nula vypadá jako rybník, z kterého hasiči čerpají vodu, aby mohli hasit.

Spejbl: No dobře, Máničko, omlouvám se, příště ještě chvíli počkám. Ale proč vlastně čekat až do příště, můžeš nám říci rovnou, co ti přijde na jazýček v souvislosti s osmičkou, kterou mají v telefonním čísle 158 policisté? A napovím ti, že ta osmička připomíná věc, kterou nosí snad každý policista!

Mánička: (neví a přemýšlí) Prosím ... odznak... nebo spíše dva odznaky pod sebou ...

Spejbl: Jakýpak odznak, copak odznak vypadá jako osmička? Co ty Hurvíneku? Co ti připomíná osmička?

Hurvínek: Tvoje kolo tatí, tuhle jsi z něj udělal takovou osmičku...

Spejbl: Šmankote, v souvislosti s policií samozřejmě! Máničko? Napadlo tě něco jiného, než odznak?

Mánička: Ještě by to mohly být dvě koblihy, pane Spejble.

Spejbl: Koblihy?

Mánička: Ano, takové ty ke svačině, jak je jedí ti policisté v té televizi. Když dáte dvě k sobě, tak je z nich krásná osmička...

Spejbl: Vy koukáte moc na televizi! Osmička, to jsou přeci pouta, která se nasazují podezřelým, když je policista zatýká!

Hurvínek: No jo, to je fakt Máni. Takové koblihy, ty zadrží maximálně hlad.

Spejbl: Tak to vidíte, takže si pamatujte, že policisté mají v čísle na konci osmičku, jako pouta! No a jak je to stou pětkou v čísle 155, které patří záchranné službě?

Hurvínek: Mě to připomíná...

Spejbl: ...jestli zase řekneš, že něčí kolo, tvoje, moje, číkoli, tak si mě nepřej! Mě například

to připomíná tvoji žákovskou knížku.

Hurvínek: Tak to já se dám podat.

Spejbl: A co ty, Máničko?

Mánička: Já to mám...

Hurvínek: ...na jazýčku, že ano?

Mánička: ...nech si to Hurvíнку, ano! Ty jsi vymyslel jenom kolo!

Hurvínek: Ale vynález kola náhodou velmi tento, lidstvu, tedy pomohl. Kde bychom teď byli bez kola?

Spejbl: Nech už ty kola někde tady okolo Hurvajz. Co napadlo tebe, Máničko?

Mánička: Ono by vlastně, pane Spejble, v tomhle případě tam to kolo být mohlo, ale ne v celé té pětce, jen v té spodní části, co vypadá jako břicho. A tam nahoře, jak jde ta pětka nahoru a do pravého úhlu vpravo, to by mohlo být opěradlo, jako u nějakého vozíku.

Spejbl: Už jsi blízko Máničko...

Hurvínek: Ale kolo je moje, to jsem vymyslel já!

Spejbl: Ale ty jsi myslel kolo, jako kolo, kdežto tady Mánička má na mysli kolo, jako kolo, žano!

Správně jsi Máničko řekla „jako vozík“. Taková pětka vypadá jako invalidní vozík. Ten vám vždy napoví, že číslo na záchrannou službu je 155.

Mánička: To máte pravdu pane Spejble, opravdu připomíná invalidní vozík.

Hurvínek: A proč se tatí pořád používají všechna čtyři čísla? Vždyť by přeci stačilo jenom to číslo 112 a nemuseli bychom si pamatovat všechna.

Spejbl: To by jste sice nemuseli, ale když voláte na číslo 112, tak většinou vždycky trvá déle, než přijede pomoc, než když voláte rovnou čísla 150, 155 nebo 158.

Mánička: Jak je to možné, pane Spejble?

Spejbl: No to je z toho důvodu, že když voláte na číslo 112, tak tam se musí rozhodnout, koho vám mají poslat na pomoc, žano. Když třeba budete potřebovat hasiče, tak oni musejí dát vědět hasičům a říct jim všechno, co od vás zjistili. A to dá rozum, že to bude trvat trochu déle, než když zavoláte přímo hasičům na číslo 150.

Mánička: Tak to je lepší volat přímo hasiče, když třeba hoří, jako tamhle naproti, vidíte pane Spejble?

Spejbl: Ano. Když víte od koho budete pomoc potřebovat, nic nezkazíte, když zavoláte přímo jim.

Mánička: A co když se spletete, pane Spejble? Co když třeba zavoláme záchrannou službu a bude potřeba hasiče, třeba při nějaké dopravní nehodě?

Spejbl: Splést se zase tolik nemůžete Máničko. Protože i když zavoláte, jak jsi říkala záchrannou službu k dopravní nehodě, tak i ta záchranná služba podle informací co jste jí dali povolá ještě hasiče, když je to potřeba. A ne aby jste volali jen tak z legrace!

Hurvínek: Já jsem tatí tuhle viděl Prudila s Čadílkem, jak zavolali z legrace hasiče, že hoří a pak se z úkrytu koukali, jak přijeli a nemohli nic najít.

Spejbl: No to je tedy pěkné. Ne abych se někdy dozvěděl něco podobného na tebe Hurvíнку!

Hurvínek: Kdepak tatí, já přece nemám peníze na nějaké falešné telefonáty.

Spejbl: Ani kdybys měl, žano. Falešné telefonáty jsou dost nebezpečnou zábavou!

Mánička: Jak to, že jsou nebezpečné? Co se nám může stát?

Spejbl: Ono to není o tom, co se může stát vám, ale o tom, co se může stát někomu jinému. Co kdyby během té doby, co jeli hasiči k tomu falešnému případu Prdila...

Hurvínek: Prdila!

Spejbl: Cože?

Hurvínek: Prdila!

Spejbl: A co jsem řekl?

Mánička: Vy jste řekl Prdila!

Spejbl: Ach, ano. Co kdyby během té doby, co jeli hasiči k tomu falešnému požáru Prudila a Čadílka, někde začalo opravdu hořet a byly tam uvěznění lidé? Ti by mohli i zemřít a to jen kvůli tomu, že si někdo dělal legraci a hasiči místo toho aby jim pomohli, hledali nějaký požár, nebo cokoliv jiného, co vůbec neexistuje a co si někdo vymyslel?

Hurvínek: Teda, to mě nikdy nenapadlo, co by se mohlo stát.

Spejbl: To víš, že by se mohlo stát, a už se i několikrát stalo. Proto si podobnou legraci nikdy nedělejte. Může se to stát i vám samotným, že budete potřebovat pomoc, a ona bude zatím jinde hledat něco co vůbec není! To by vám zajisté nebylo příjemné.

Mánička: To by mi určitě nebylo příjemné, vlastně by mi to bylo hodně nepříjemné, pane Spejble.

Spejbl: A pokud zjistíte, že to někdo jiný dělá, tak mu vysvětlíte, co tím může způsobit. Nebo to řekněte nějakému dospělému! A nebojte se, že budete nějakí žalovničci. Neříkáte to proto, aby dostali výprask, ale aby jim bylo vysvětleno, že tak mohou ohrozit někoho úplně jiného, žano.

(krátká chvíle ticha)

Navíc v dnešní době už se dá snadno zjistit, odkud voláte, ať už z telefonní budky nebo z mobilního telefonu a všechny takové telefonáty na tísňové linky jsou nahrávány, takže nějaké další vymlouvání, jako že já to nebyl, vám nepomohou.

Hurvínek: Vážně tatí, to jsem nevěděl.

Spejbl: No to si piš. Dneska když jsou všechny ty kompjůtry, sítě a vůbec bezdrátové kabely, žano. To není radno myslet si, že na vás nikdo nepřijde.

(Oddechne si)

Teď když víte, jaká čísla máte volat, tak si i můžeme říci, jak máte volat.

Mánička: Jak jako že máme volat, pane Spejble?

Hurvínek: Asi telefonem, žano.

Spejbl: Šmankote, to už jsme si přeci řekli. Jak máte volat, tím myslím, co máte říct a tak. To musíte také vědět. Když budete volat na tísňovou linku, musíte říct takové tři důležité věci, a to?

Hurvínek: Asi co se stalo, ne? Proč vlastně volám.

Spejbl: Správně. Dál, Máničko?

Mánička: Já bych ještě řekla kde se to stalo?

Spejbl: Ano, to je druhá věc. A poslední je?

Hurvínek: Poslední, poslední. Co je poslední Máni? Už jsme řekli co se stalo a kde...

Mánička: ... (přemýšlí), nevím, co se stalo a kde už jsme řekli...

Spejbl: ... přeci kdo ...

Hurvínek: Jak máme vědět, kdo to udělal tatí?

Spejbl: Co kdo udělal?

Mánička: Kdo zapálil ten barák.

Spejbl: Jaký barák?

Hurvínek: Tamhleten, co si to na něm pořád představujeme.

Spejbl: Ovšem že nebudete říkat kdo. Jak by jste mohli vědět kdo ho jaksi, zapálil, žano. A pokud to budete vědět, řeknete to až policii až přijede a ne operátorovi tísňové linky...

Hurvínek: Kdo je to operátor, tatí?

Mánička: Operátor, to bude nějaký doktor, vidíte pane Spejble?

Hurvínek: Nebo mobilní operátor.

Spejbl: Ale ne, když říkám oprátor, tak tím teď myslím toho člověka, co přijme ten váš tísňový hovor. Ale dál. Takže neřeknete kdo to udělal, ale kdo volá a taky odkud! Nejlepší bude si to vyzkoušet, žano. Já budu operátor na tísňové lince, a ty Máničko, ty si představ, že jdeš po ulici a vidíš jak naproti přes silnici hoří dům, žano.

Mánička: Tamten?

Hurvínek: Ten ne Máni, ten přeci hoří celou dobu co si tady povídáme, kdybys sis ho všimla až teď, tak už by bylo dávno po něm!

Spejbl: Kde zase hoří jaký dům, šmankote? To přeci bylo jenom jako, když jsme to potřebovali abychom si vysvětlili ... že, a potom, žano. Ano, Máni. Hoří třeba tamhleten dům, co tedy uděláš?

Mánička: Prosím poběžím k nejbližší telefonní budce!

Spejbl: Za chvílku Máničko, ale nejdřív, no, co je třeba udělat nejdřív?

Hurvínek: Já jsem myslel že bych nejdřív běžel zavolat, ale co mám udělat ještě dřív než nejdřív, tak to nevím.

Spejbl: Pokud nemáš u sebe mobilní telefon a nemůžeš zavolat z blízkosti místa, kde hoří, žano, tak že by jsti při tom telefonování na ten hořící, támhle, dům, neviděla, tak si zjistíš důležité informace, žano.

Hurvínek: Jaké důležité informace?

Spejbl: No jako v jaké ulici ten dům stojí, jeho popisné číslo, kde hoří, zda v prvním, druhém patře nebo třeba ve sklepě.

Mánička: A jak mám zjistit kde hoří pane Spejble?

Spejbl: To zjistíš podle toho, odkud je vidět kouř případně plameny. Pokud to bude možné, zjistíš zda nezůstal někdo uvnitř a s těmito informacemi poběžíš k té nejbližší telefonní budce, aby jsi vůbec měla do toho telefonu co říct.

Mánička: Jak mám zjistit, pane Spejble, jestli v tom domě někdo nezůstal?

Hurvínek: No jak asi? Půjdeš se tam podívat?

Spejbl: Ale kdepak. Zjistit přesný počet osob, je prakticky nemožné, ale například uvidíš před domem auto, nebo otevřené okno žano. To většinou svědčí o tom, že by v tom domě mohl někdo být. V žádném případě do toho domu nepolezeš někoho hledat! Ale vraťme se k tomu běhu k telefonní budce.

Hurvínek: Ale nejbližší budka je až u pošty tatí.

Spejbl: Tak poběží, až k poště, žano. Tedy pokud nebude nablízku nikdo s mobilním telefonem, kdo by zavolal, ale, dobře tedy, jsi u telefonní budky Máničko. Co budeš dělat dál?

Mánička: Vytočím číslo 150.

Spejbl: Ano, ale ještě než ho vytočíš, tak co?

Mánička: (Přemýšlí)

Hurvínek: Ty nevíš dítko? Přeci hodíš tam nějaké mince, jak chceš telefonovat zadarmo?

Spejbl: Ale kdepak, žádné mince tam házet nebude. Volání na tísňové linky 150, 155, 158 i 112 je zadarmo! Ještě než začneš telefonovat Máničko, tak se co nejrychleji vydýcháš a uklidníš...

Mánička: Proč se mám vydýchávat a uklidňovat, když tam hoří dům, tak to přeci musím ohlásit co nejdříve, nebo ne pane Spejble?

Spejbl: To ano, ovšem že to musíš co nejdříve ohlásit, Máničko. Ale jak se říká, pospíchej pomalu, žano. Když se to příliš uspěchá, tak je to také špatně. Když doběhneš k té budce, tak se za prvé chvílku vydýcháš a zklidníš, protože když začneš volat udýchaná Máni, tak ti operátor...

Hurvínek: ... nebo operátorka!

Spejbl: ... ano, nebo operátorka, nebude rozumět ani slovo a bude se tě muset na všechno ptát znovu a tím se příjezd pomoci také zpozdí.

Hurvínek: A za druhé tatí?

Spejbl: A za druhé, než začneš volat, tak si aspoň trošku utříd' v hlavě informace, abys neplácala páté přes deváté, žano. Tak to zkus Máničko!

Mánička: (Se vydýchává) Se vydýchávám, jak jste říkal, pane Spejble. (Dále se vydýchává, pak chvíli dělá že přemýšlí) Si teď třídím ty informace...

Spejbl: No dobře, ale trochu rychleji to zkus!

Mánička: Tak já vytáčím číslo 150, zvoní to...

Spejbl: Dobrý den, tady je hasičský záchranný sbor České republiky, jak vám můžeme pomoci?

Mánička: Cože?

Hurvínek: Dívtko, taťulda dělá operátora na tísňové lince hasičského záchranného sboru...

Mánička: Vážně pane Spejble, to jsem nevěděla, já myslela že pracujete v divadle?

Hurvínek: Ale né, teď to přeci hraje, že si zkusíme ten telefonát a protože ty jsi vytáčela číslo 150, tak on to zvedl a představil se, přeci...

Mánička: Aha, takže já bych pokračovala:
Dobrý den, tady hoří, tedy...

Spejbl: No, snad by neškodilo, kdyby ses rychle představila, Máničko!

Hurvínek: Ano, já bych řekl, Dobrý den, tady Hurvínek, a pak teprve, tady hoří...

Mánička: Jsem se chtěla hned opravit, ale vy jste mě ani nenechali!

Spejbl: Dobře, tak to zkus znova.

Mánička: Dobrý den, tady Hurvínek a pak teprve, tady hoří...

Spejbl: Šmankote, copak ty jsi Hurvínek?

Mánička: Když vy jste mě, jak jste mě přerušili, tak jste mě celou do toho zamotali.

Spejbl: Tak začni znova od začátku!

Mánička: Dobře, tak já bych zavolala, bych se vydýchala napřed a rozmyslela si to...

Spejbl: Ano, a potom...

Mánička: ... a pak bych řekla: Dobrý den, tady je Mánička, já bych chtěla oznámit požár, který vypukl v rodinném domě v ulici U Divadla, číslo popisné 1234 v Praze. Je vidět dým z oken v prvním patře a nevím, jestli nezůstal někdo venku...

Hurvínek: (s chichotem) Venku?

Mánička: Tedy uvnitř!

Spejbl: Dobře Máničko, to bylo dobré. Tyto informace už mi, teď operátorovi, stačí k tomu, aby poslal pomoc. Ale nezapomínej, že ještě nemůžeš zavěsit. Zavěsit můžeš teprve až ti to operátor dovolí. Nejspíš se tě ještě zeptá, jak se jmenuješ a ...

Mánička: To už jsem říkala, hned na začátku.

Spejbl: To sice ano, ale on se tě nejspíš zeptá na celé jméno i s příjmením a na číslo, ze kterého voláš.

Hurvínek: Jak má vědět, jaké číslo má ta telefonní budka?

Spejbl: Jsi nikdy nevolal z budky Hurvajz? Vždyť je to tam napsáno!

Mánička: A proč se mě bude ptát na telefonní číslo, pane Spejble?

Spejbl: Jednak, aby na tebe měl kontakt a mohl ti zavolat, abys například upřesnila cestu, kdyby ji hasiči nemohli najít a také si tím zpětným zavoláním ověří, že nejde o žádný vtip, případně bude zjišťovat další potřebné informace.

Mánička: Tak to ještě do vyzkoušíme pane Spejble?

Spejbl: Ovšem. Takže já bych se tě jako operátor zeptal na tvoje celé jméno a pak bych řekl: Dobře, děkuji. Můžeš mi ještě říct telefonní číslo z kterého voláš?

Mánička: Ano, to číslo je 222333444.

Hurvínek: Takové číslo určitě neexistuje!

Spejbl: Existuje neexistuje, teď jsme to jenom zkusili. Dobře Máničko. Já bych ti pak už jen řekl, ať zůstaneš v blízkosti budky, nebo ať máš telefon u sebe, kdyby bylo potřeba ještě zjistit nějaké informace a pak by jsi mohla zavěsit.

Hurvínek: A co kdyby hořelo někde, kde to neznám, tatí? Kdybych nevěděl ulici a číslo popisné?

Spejbl: To je velmi správná otázka Hurvíнку. V tom případě by jsi se snažil popsat nějaký orientační bod v místě, kde jsi. Například za hospodou Na růžku doprava, naproti kinu, směrem na ... žano a tak. Hasiči, ale i záchranka a policisté znají dobře okolí, kde zasahují a takováto informace jim může stačit k tomu aby dojeli na správné místo, kde už je navedete, žano.

Hurvínek: Navedeme?

Spejbl: No ano, samozřejmě, že ihned po zavolání neodejdeš domů, ale počkáš, až hasiči přijedou a ujistíš se, že to našli, obzvláště, když se orientovali tak, jak jsme si před chvílí říkali, tedy podle orientačních bodů.

Mánička: Vždyť já ale stojím u pošty v telefonní budce, to je docela daleko od toho domu co hoří, jak se můžu ujistit, že tam ti hasiči dojeli?

Spejbl: To se domluvíš s tím operátorem, až mu řekneš kde právě jsi. Třeba on sám tě požádá, abys počkala třeba u té budky na hasiče a ukázala jim cestu.

Hurvínek: To je dnes stejně již docela nepravděpodobné, abychom volali z telefonní budky tatí, vždyť dnes má každý mobilní telefon.

Spejbl: Ale můžeš si ten mobil zapomenout, nebo ho mít vybitý, žano. A pak ti taková telefonní budka přijde vhod. A ještě jedna poznámka. Pokud nemáte v telefonu SIM kartu, nebo voláte z nějakého mobilního telefonu bez SIM karty, tak už jde vytočit jen číslo 112, ale čísla 150, 155 a 158 už ne, takže budete muset stejně zavolat na číslo 112 i když víte, že potřebujete hasiče.

Hurvínek: Jak to, že to nejde tatí?

Spejbl: To ti nepovím Hurvíнку, protože to nevím. Přijde mi to celkem hloupé, ale s tím nic nenaděláme. A ještě abych nezapomněl, hasiče, policii ani záchranku nelze zavolat tím že by jste na ty čísla o kterých jsme mluvili poslali SMSku.

Hurvínek: Jak to že ne?

Spejbl: Jednak je to hloupost, volat pomoc napsáním SMSsky žano, a jednak by ta zpráva prostě nedošla, a hotovo. Ale pojďme dál. Teď už víte, jak nahlásit například požár tamhletoho domu, nebo obecně nějakou jinou mimořádnou událost. Ale to není jediná povinnost, kterou máte, když se dostanete k nějaké mimořádné události.

Mánička: A jaké máme ještě povinnosti?

Spejbl: Kromě toho, že takovou událost musíte co nejdřív a správně nahlásit a poskytnout co možná nejvíc informací, jak jsme si teď prakticky zkusili, musíte také například podstoupit všechny potřebné ústupky, které jsou nutné k rychlému a úspěšnému zvládnutí mimořádné situace a...

Hurvínek: ...a, aha. Co to znamená tatí?

Mánička: No přeci, že ustoupíš, třeba ze dveří nebo tak, abys je neblokoval.

Spejbl: Ale né, to znamená že například nabídneš k pomoci svůj hasicí přístroj k hašení požáru, svoji lékárničku při autonehodě, pomůžeš zasahujícím hasičům, nebo záchrance, když tě o to požádají a tak.

Hurvínek: Takže stát ve dveřích můžu?

Spejbl: Ovšem že ne. Co hlavně budeš u mimořádné události dělat je, že nebudeš překážet a nebudeš zbytečně očumovat, když nebude tvoje pomoc potřeba a půjdeš si po svých.

Mánička: A co ještě máme nebo nemáme dělat, pane Spejble?

Spejbl: No například nebudete si hrát na hrdiny a nebude přeceňovat své síly, žano, tedy nebudete svým jednáním ohrožovat sebe nebo někoho jiného. Třeba nebudete lézt do domu, kde hoří, žano To je pro hasiče.

Hurvínek: A co když se to stane u nás?

Spejbl: Tak se to stane u nás, nebo co jako?

Hurvínek: To už přeci budeme v tom domě?

Spejbl: Tak se pokusíte dostat ven, ale o tom si povíme příště. Když se stane něco u nás doma, tak je hlavně důležité, aby jste věděli, kde je uzávěr plynu, elektřiny, vody, kde jsou jističe a kde je nejbližší hydrant nebo kde máme hasicí přístroj, aby jste to mohli všechno říct hasičům až přijedou. A když se vám podaří utéct z hořícího domu, měli by jste se všichni držet na jednom místě, aby se dalo lehce zjistit, zda někdo nechybí a aby měli hasiči o vás přehled.

Mánička: A když my doma hasicí přístroj nemáme, pane Spejble. Ani hydrant.

Spejbl: Tak to je snad jasné, že nebudeš říkat, kde hasicí přístroj a hydrant vůbec nemáte, Máničko.

A kdyby jste ho měli, jako my Hurvajz, máme jeden ve spíži...

Hurvínek: Hydrant?

Spejbl: Hasicí přístroj! Doufám že víš, jak se používá. Radši si vás z toho v nejbližší době také prozkouším. Ale teď mi radši zopakujte, co jste se dnes naučili, ať stihnu aspoň zprávy v deset hodin nebo ráno. Říkali jsme si, co hasiči dělají?

Hurvínek: Sím, hasí požáry, zasahují při dopravních a jiných nehodách, živelních katastrofách, jako například při povodních, vichřicích a vůbec když je potřeba zachraňovat lidi nebo majetek.

Spejbl: Ano, jaká telefonní si máte pamatovat?

Mánička: Číslo na hasiče, 150 a pamatujeme si ho podle nuly na konci, která vypadá jako rybník s vodou!

Hurvínek: Kdežto záchranná služba, ta má na konci pětku jako invalidní vozík, tedy 155.

Mánička: A policisté mají na konci osmičku, jako dvě koblihy, ehm vlastně pouta. Dovoláme se jim na číslo 158.

Hurvínek: A kdybychom nevěděli, koho přesně zavolat, můžeme zavolat na číslo 112.

Spejbl: Velmi správně, a určitě si také pamatujete, jak máte volat a co máte říct?

Mánička: Sím ano. Než zavoláme, tak si zjistíme co nejrychleji a co nejvíc dostupných informací, zklidníme se a zavoláme.

Hurvínek: A potom řekneme, co se stalo, kde se to stalo a kdo a odkud volá.

Spejbl: A jako poslední, než se půjdu s dobrým pocitem, že jsem vás něčemu přiučil, podívat na zprávy, mi povězte, jak se máte chovat, když se dostanete k mimořádné události. Jaké máte povinnosti? Tedy ovšem že ne jen vy dva, ale všichni civilisté, abych tak řekl.

Hurvínek: Především musíme včas a správně nahlásit co se stalo. Sdělit co možná nejvíce informací o tom co se stalo, kde se to stalo a o situaci, jaká tam je. Hlavně zda je někdo ohrožen na životě nebo zraněn.

Mánička: A podstoupit všechny potřebné ústupky nutné k zvládnutí té mimořádné situace a třeba i poskytnout pomoc záchranářům, když nás o to požádají.

Hurvínek: Ale hlavně jim nepřekážet, nehrát si na hrdinu a neohrožovat sebe nebo jiné svým jednáním.

Mánička: Ano a vědět, kde máme doma uzávěry vody, plynu, elektřiny, jističe, hasicí přístroje a hydranty a jak se používají.

Spejbl: Perfektní. Takhle se mi to líbí děti. Doufám, že si to budete pamatovat. A teď Hurvajz, zpátky do špajzu k copánkům, abychom tu televizi konečně naladili!